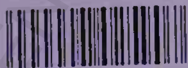
MIRCEA STREINUL

ZECE CUVINTE ALE FERICITULUI FRANCISC DIN ASSISI

CU PATRU GRAVURI
DE
RUDOLF RYBICZKA

ȚARA ȘIPENIȚULUI
CERNĂUȚI
1936

De acelaş autor:

Carte de iconar, poeme; Cernăuţi, 1933, epuizat.

Itinerar cu anexe in vis, *Cartea pământului,* poeme; ICONAR, Cernăuţi, 1934; Lei 150; Premiul de poezie al Societăţii Scriitorilor Români

Tarot sau Călătoria omului, poem cu cinci gravuri în linoleum de *Rudolf Rybiczka* Iconar, Cernăuţi, 1935; Lei 20

Divertisment, Câteva poezii pentru prieteni; cu patru gravuri în linoleum de *Rudolf Rybiczka* Iconar, Cernăuţi, 1936; Lei 30

In pregătire:

Rumâneasca, poeme.

Itinerar cu anexe în vis, *Cartea cerului,* poeme.

Lupta împotriva visului, roman.

Istoria literaturii române contemporane.

Comentarii lirice la „Poeme într'un vers" de Ion Pillat.

Cântecul de dragoste şi durere al aurului sub mânele meşterului, poem.

Schiţă pentru o istorie a literaturii româneşti din Bucovina contemporană.

MIRCEA STREINUL

ZECE CUVINTE ALE FERICITULUI FRANCISC DIN ASSISI

ȚARA ȘIPENIȚULUI
CERNĂUȚI
1936

Prietenului LEON ŢOPA
pentru anii ce vor veni
această carte cu
ZECE CUVINTE
ALE FERICITULUI
FRANCISC DIN ASSISI

I

Incet, că doarme Dumnezeu în mănăstirea Lui
de larguri peste timp, în care pentru noi
se roagă, seara din adâncul cerului
răcoarea s'o reverse în albastre ploi.

Veniţi aici, tăcerea unde-i mai stufoasă
şi pinii aromesc mai dulce târzia după-amiază,
la inimă să-mi poposiţi, sfioase, ca'ntr'o casă,
în care peste geam se-aşează,
ca soarele pe vechi copilării,
trecutul plin de bălărie şi melancolii.

Iată, eram şi eu odată ram —
şi râdea pământul prin mine la soare;
deplin pe atunci mă bucuram,
culegându-l pe Dumnezeu din mii de izvoare.

Apoi, veni o seară, când,
simţind cum o dulce-oboseală în frunze-mi pătrunde,
aş fi vrut să mă duc, fără să ştiu unde —
şi-i auzeam pe ciobani, în vale atât de vesel cântând.

Se ridica până la mine mirosul şiştarelor pline;

prin colibe, fierbeau laptele — şi fumul, liniştit,
se ridica peste case, — şi bine
îi veneau lui Dumnezeu
mireasma fânului proaspăt cosit
şi-aroma frunzişului meu.

Ardeau de-atâta luceafăr depărtările,
pe cari le sunau în tălăngi oile
şi se strângeau după lună cărările, —
şi n'au priceput dece mă'nsetează ploile.

Abia când primul ram s'a desprins,
am bănuit o suavă sfăşiere,
care şerpii pe trunchiu mi-a încins, —
şi totul s'a făcut tăcere.

Numai îngerii arborilor, cari le stau
de secetă şi de-ajutor,
ferindu-i, pe cât au
în putere, de trăsnet şi de topor, —
băteau mai larg din aripi, luminând
seara până'n adâncul pădurilor.

Când am căzut,
i-am mai auzit plângând.

Dar iată vulpea că-şi sburdă toamnele'n amurg
şi lupul se'nfăşoară'n umbra nopţii apenine;
azurul şi l-au stins şi'ntunecate curg
molaticele codrului coline.

Dealul urcă lin, pădurile coboară
prin râuri de lumină; zarea 'ngenunchiază-
în frunza limpede-a pădurii — căprioară —
şi bea un soare'ntreg din fiecare rază.

Cătunu'ntreg în fumul serii sună
de roata carelor cu grâu şi voie bună;
ţăranul, numărându-şi clăile,
voios răstoarnă căile
şi-i vine chiotul pe buze —
de-l îngână văile
şi cumpăna fântânilor ursuze.

Din marginile zării
domol se lasă pacea; pe câmpii,
cu vântul slobod al noptării,
aleargă negre şi tăcute herghelii.

Ca lacrima răsare Vesper; este ora
dorită a odihnei şi-au tăcut năierii;

pe fagi s'a scuturat de limpezimi sonora
chiemare-a buciumului drag şi oierii,
trezindu-se, vă chiamă şi vă'mbie
la somn, căci ulmii şi tufişul nu se ştie
ce lacome sălbătăciuni ascund
în umbra lor adâncă de iezer fără fund.

II.

Dumnezeu şi-a pus fruntea pe mânile tale,
s'a odihnit peste seară, ca un ţăran;
de-atunci amiroasă, ele, ca un lan
când îmi scutur depe umeri ploaia la vale.

Februarie cu zăpezile moi nu e mai dulce,
cu tot soarele lui de palide luciri,
ca suavele contururi, când încep să se culce,
ale degetelor pe catifeaua cu-albaştri trandafiri.

Cum înserează'n odaie! Umbra lunecă
pe geamuri, ca'ntr'un lac târziu;
mânile se'ntunecă, se'ntunecă . . .
şi frunzişul de lumină nu le mai ştiu.

Totuşi, le simt căldura de lut
sărutat generos de soare şi bunătate, —
vom rămâne la margini, fără'nceput,
să ne comunicăm din albastra irealitate.

Dă-mi braţele, să simt din ele cum adie
mirozna crudului pământ, —
şi-apoi să ne'mprăştiem în veşnicie,

ca o ploaie purtată de vânt.

În lut te dumic, seară mare ca nici una;
ca şoldul tău mai dulce nu-i colina când coboară
în valuri repezi cu luceafărul şi luna,
iar negura pe umeri câmpeneşte te'mpresoară.

III.

Prin ploaie trece Dumnezeu, şi mai departe
alunecă tăcuţii paşi; ai spune: iată
că trece Dumnezeu cu ploile prin moarte —
şi nu-l urmează alba îngerilor ceată.

Ai vrea pe urma lui să luneci — ca'nserarea
pe unde-au drumărit singurătăţi de soare,
dar prea puternic te'nspăimântă fluturarea
văpăilor şi încă n'a căzut pe floare

târzia brumă-a toamnei tale, ca să ştie
piciorul nedeprins pe unde să te poarte
şi'ncotro-i cărarea
ce duce peste moarte
la'ntunecata veşnicie.

Ascultă . . . ascultă . . .
Ingeri negri de pământ
merg prin ploaie, merg prin vânt.
Unii au prins fanare,
alţii, mai săraci, o lumânare.

Sfinţii au ieşit în lume,

L-au chiemat pe straşnic nume,
dar pădurea L-a ascuns
peste largul beznei nepătruns.

Prin ploaie simt cum Dumnezeu se roagă, —
veciile în urma Lui se leagă.

IV.

Aicea, Isuse-Doamne, e casa bogatului,
Priveşte: sunt zeci de câni în ogradă.
De-avar, nu-i lasă voie fârtatului
soare să intre în casă,
că-i mânâncă toată culoarea
veştmintelor de mătasă,
iar inima şi-a'ncuiat-o în ladă,
ca să nu-l îmbie sora milă
cu'mbucătura, pe care el o'nghite'n silă.

După fereastră, a dat perdeaua,
calicii să nu-l simtă cu aur la piept;
de când l-a lovit pe bogat damblaua,
vrea popa să-l facă drept
la suflet, dar altă grijă n'are
bogatul decât grâul din hambare —
şi'n inimă i se'nmulţeşte neghina
ca pe mirişti. S'a stins lumina
în casa lui. Isuse-Doamne, să nu crezi
c'a pornit prin vis, ca luna pe livezi,
ci-şi cruţă seul şi uleiul nici măcar
sub icoana Ta de când erai mic,
aşa de frumoasă
— Maica te mai ţinea pe-atunci acasă! —
nu pâlpâie la fruntea ta de cleştar.

Stă ca'n iad, la mare'ntuneric şi slugile-L aud

cum mânile'n aur şi le spală;
până şi luceafărul,
de lacrima îngerilor ud,
îi ştie de frică şi-i'nconjoară moşia —
par'că numai mărăcini şi boală
i-ar fi între haturi, iar buiecia
tincrească'n poartă i se-opreşte,
căci vătaful pocneşte
din biciu şi cânii o latră lupeşte,
iar stăpânul surâde zălud.

Peste drum, sărac, e dulgherul, ca acela care
pe Tine Te-a crescut; seara, uneori,
iese la poartă, să vadă
dacă nu cumva Te re'ntorci,
şi'ntreabă de călători
dacă n'au aflat voce vestitoare —
iată-l! e bătrânul, care vorbeşte'n ogradă
cu Maria.

Zâmbetul Ei, zâmbetul Mariei,
zefirul tristeţii, ploaia bucuriei . . .

Luna, stelele şi soarele
Îi curg pe faţă;
pe faţa Ei de bună-dimineaţă,
ceru-şi murmură isvoarele . . .

Porneşte Maria'n amintire
cu Iosif, dar fără Tine,
spre-un depărtat Egipt şi'n lunga-i rătăcire
a vis ii vede luna pe coline.

Priveşte, omul sărac . . .

El, când a văzut că i's goale hambarele,
uneltele şi le-a luat,
a adus în lanuri soarele,
grâul de l-a secerat.

Şi-a ostenit mânile,
ca pe nişte cai la pădure;
n'a mai ştiut cu săptămânile
ce e veselia şi prin sat
au început să-l râdă şi să-l înjure.

Când grâul şi l-a adus acasă,
în două cu neghină l-a văzut;
pânea îi era pe masă
ca un bulgăre de lut
şi sufletul i s'a făcut
pasăre sfioasă,
care l-a durut.

Dar, fără prihană,
numai la Tine se gândeşte;
dacă i-ai dat şarpelui hrană,
desigur că şi săracul şi-o găseşte.

Unde-i lumina subţire
ca unghia lunei, când e nouă,
să mergem, Isuse-Doamne, tot pe fire
de păianjen şi pe stropi de rouă.

Acolo de-aseară a intrat,
la pruncul morarului,
sora moarte — de-l caută oamenii bătrâni
prin mâlul din fântâni
până'n adâncul pământului.

Aici, sub cumpăna odăii afumate,
cuprins de libido sciendi,
se frământă nebunul înţelept
şi se bate
cu pumnii în piept —
că Te-a pierdut departe,
în vre-o pagină de carte.

Imbrăţişaţi, ţăranul

cu ţăranca lui visează
cum vântul le tălăzuieşte lanul
şi că fiecare
spic de grâu e-o rază
cu'nvolburări de soare.

La vale, stă'nchis ucigaşul;
fratele şi l-a omorît
şi va fi spânzurat pe imaşul
paşnic, unde murmură ierburile.

Să mă rog, Doamne, pentru el,
ca pentru un copil rătăcit;
oare eu sunt mai puţin mişel
şi niciodată n'am păcătuit?

Cât mi-a trebuit, Doamne, să mă adun
din luceferii umezi ai tâmplelor Tale,
câte zăpezi de lună, câtă amiază de soare,
până la această vale
a plângerii.

Câte ierburi au trecut sub aburul gurii Tale,
ca să se prefacă'n sânge — sângele meu;
câtă lumină a curs din rănile lui Dumnezeu,

ca să se prefacă'n sângele meu.

Va trebui s'alerg cu cerbii în pădure,
să-mi lipesc urechea de jilavul pământ,
ca să Te-aud moarte, să Te-aud depărtare,
să Te culeg din soare, să Te aleg din vânt.

Cine, Doamne, oare cine,
nu ştiu, Doamne, cine
în tăcerea inimii
m'a'ntrebat de Tine.

Mă cuprinde-un sălbatic dor
de ţărnă şi de tăcere;
desluşesc în cântecul isvoarelor
cum pământul mă cere.

Isuse-Doamne,
poate'n mila Ta
mă vei ierta
dacă gura nu şi-a măsurat cuvântul;
Tu ştii că n'am asemenea învăţătură,
însă cine învaţă vântul
să sboare şi soarele să răsară,
luceafărul să ardă

şi ziua să se facă seară?

Isuse-Doamne,
prin satul meu Te-am dus
cum am crezut mai bine,
să-l vezi în amănunt, cu ochii mei omeneşti;
e timpul să Te'ntorci, că iar e la'nceput,
pe măguri, soarele — şi'n inimă îmi creşti
prea mare, ca să Te mai poată cuprinde
cu toată lumina dimineţii, care Te-aprinde
în ochii mei ca'n zarea mătăsoasă.

Curând ciobanii vor suna
hore câmpeneşti în naiu:
e timpul să Te duci în rai,
iar eu acasă,
la cărţile şi la prisaca mea.

V.

Binecuvântează, frate soare,
fruntea, care ţi se'nchină;
fă-mă, Doamne, larg şi depărtare,
şi mă bate cu lumină;

fă-mă, Doamne, brumă şi răcoare,
fă-mă apă, fă-mă rouă,
să mă soarbă cerbii în isvoare,
mestecat cu ceru'n două;

binecuvântează, frate soare,
mâna slabă, care scrie;
fă-mă, Doamne, luminiş de zare,
sărutat de-albastra glie;

fă-mă, Doamne, vânt de floare,
să mă ia'n aripi albina,
fă-mă, Doamne, nour de'nserare,
să-i port soarelui lumina.

Frate, eu te-aud în lut cum spui
rugăciunea grâului
pentru pânea viitoare,

frământată în sudoare;

frate, eu te văd cum luminezi
rădăcinile'n livezi —
toată iarba, cât de mică,
mănăstire se ridică;

frate, eu te simt în fiecare spic,
bob de sânge, soare mic,
veşnicie foarte mare,
strânsă în nimic.

Te'nalţi dominator şi pur
din mănăstirea codrilor de-azur;
mai fumegă tăcuţi pe mări
luceferii albastrei depărtări
şi lanurile se'nfioară
de par'c'am fi ţărână'ntâia oară.

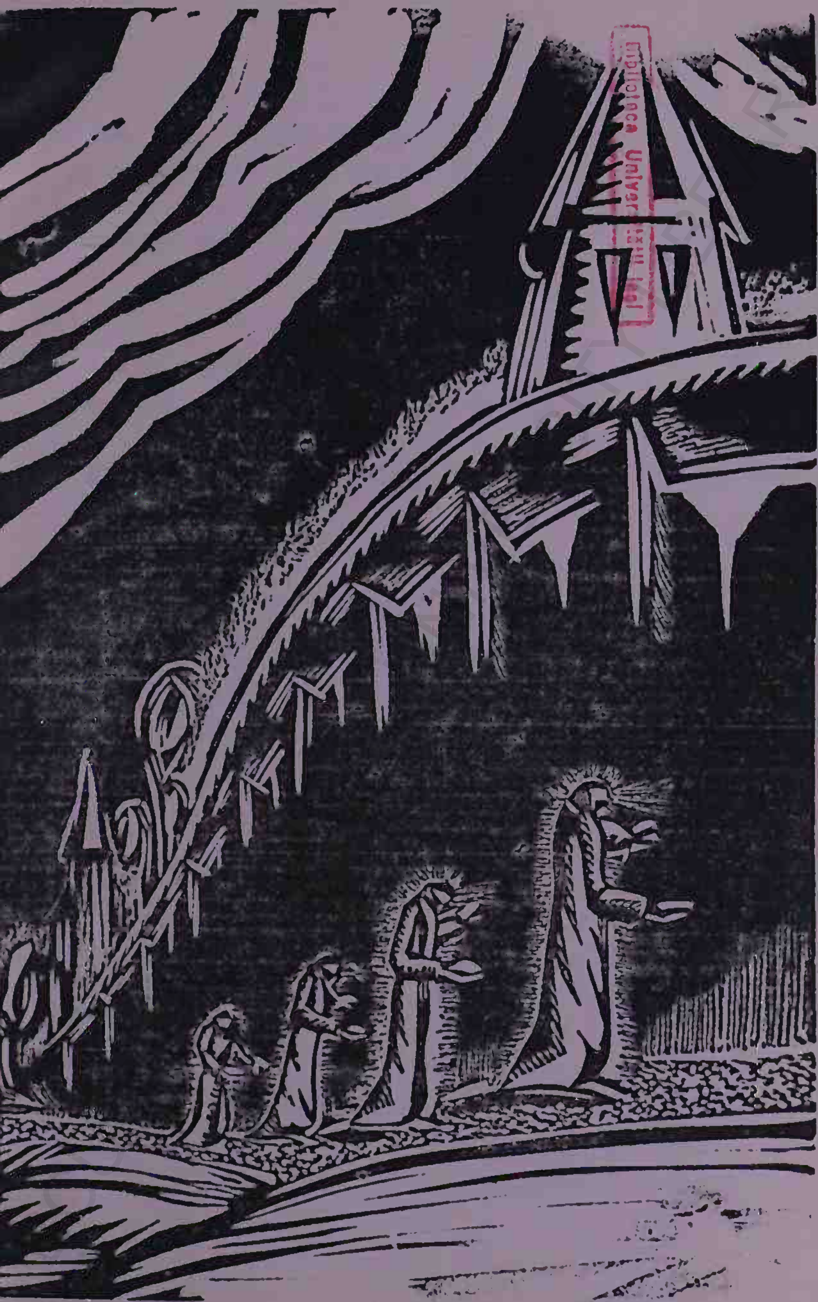
E'n tine-atâta bunătate,
încât din fiecare strop de rază-ţi creşte
o nouă şi ireparabilă singurătate —
şi-atunci te risipeşti împărăteşte
în nesfârşite ploi
de aur peste noi,

Când răsari, tac muzicile'nalte ale stelelor,
noaptea mai vibrează'n oceane;
auroră, îmbrăţişează-mi munţii,
alungă umbra albastră
din umezeală pădurii.

Mărire ţie, prietenul lui Dumnezeu,
fratele strejarilor şi-al grâului;
câte milenii au trecut
prin lumina ta
dela'nceput?

Tu, care mângâi pietrişul
din mâlul fluviilor ursuze,
primeşte mânile mele,
potir pentru inima ta.

Totul va fi ca un cântec înalt, peste stele.

VI.

Trec orbi, ducând în mâni castroane
cu supă aurie, care fumegă îmbietor;
azurul le-aşează pe frunte coroane
ca îngerilor.

Mânâncă'n tăcere, carii cum rod
în copac; supraveghetorul tăcut se plimbă;
unui copil i se face nod
în gât: a simţit o muscă pe limbă.

Dupăce-au spus rugăciunea, au ieşit în ogradă
şi-au început să pipăie soarele, ca pe Hristos, —
căci numai cu mâna şi fruntea pot să vadă
orbii cât e de frumos.

VII.

Aripile mândriei ţi-au căzut,
Dumnezeu te-a'ntunecat;
apropiindu-te de lut,
n'ai căzut în păcat.

Ca şi când ai fi mers printre mii de mărăcini,
deasupra ta s'au scuturat
nişte ploi de lumini
ca un aur ciudat.

Ţi-au plesnit buboaiele pe frunte
şi-ţi curge'n ochi sângele vâscos;
departe vuieşte, ca dintr'un munte,
dimineaţa cu sunet apos.

Până şi cânii au început să te'nfrunte,
lătrându-te'n ogradă;
n'ai cum să te aperi cu mânile ciunte
şi doftorii nu vor să te mai vadă.

Li-i teamă, tuturor, de putreziciunile tale,
uitând că sufletul li-i asemenea
buboaielor, cari desfrunzesc petale

de puroi cu licăr de stea.

Eu pun urechea la pieptul tău chinuit,
aud inima, inima ta,
care-i ca soarele când a răsărit
întâia oară deasupra mea,

Frate lepros, este-un fel de răcoare
mai curată ca bruma în ascuns;
prin sdreanţa obrajilor prietenul soare
până la os ţi-a pătruns.

Dar e un miros înalt de stele
în carnea ta, şi de livezi;
că trece Dumnezeu prin ele
nu-ţi vine să crezi.

Dupăce vei muri,
— sfânta moarte e-aproape —
mai frumos vei răsări
ca un luminiş de ape.

Te vei înălţa fag şi'n fiecare

seară voiu veni cu oile,
ṡ'aud murmur de depărtare
când te-or bate ploile.

Ne vom ruga împreună,
ca nişte crini ai Mariei;
vom asculta cum ne sună
clopotele veşniciei.

Vom fi ca nişte munţi în furtună.

VIII.

Insomnoraţi, sub pământ aşteaptă anii
adunaţi împrejurul stejarilor căzuţi;
cu aur în mână umblă ciobanii
să cumpere cântecul luceferilor muţi.

Cerbii cad în genunchi, loviţi de săgetători vicleni;
au mai mugit odată, pentru dealuri,
şi s'au coborît, pământeni,
cu fruntea'n lut, ca'n răcoroase valuri.

Sângele s'a potolit pe frunzele ude,
vulpile-adulmecă vânatul răpus;
cornul vânătoresc s'aude
căzând ca ploaia şi cântecu-i sus.

Lupul linge sângele cald, ca de soare,
şi urlă-a vis, de-i răscoală
pe urşii adormiţi; pe zare
noaptea mai curge domoală.

Este-o oră liniştitoare a serii,
când fratele Vesper iese cu turma la drum;
departe scânteiază fulgerele verii,

dar fără tunet şi ploaie acum;
ca pe zăpadă păşeşte lupul înfometat,
orbii răscolesc prin scorburi după o iarbă anume,
sămănătorul cuvintelor a însetat
şi'ncepe să bea tăcere; sătenii fac glume,
de cari zâmbeşte lumina lunei, de sus;
nourii, cum îs albi, deşi seară,
sunt apele, în cari surâde soarele;
ca ei sunt bisericile, bunuoară,
când gâlgâie'n potir izvoarele
de sânge ale Domnului nostru Isus.

In astfel de timp, simt o sălbatecă dorinţă
după înegurатul pământ;
aş vrea să fiu numai suferinţă
sau o frunză purtată de vânt.

Pământ, pământ!
Sfinţitor şi binecuvântat pământ!
Să te simt pe frunte, luminare,
ascunziş de seară, ascultare, —
frate cu sobolul şi cu aurul să fiu,
rădăcina fagilor să mă cuprindă
cu mâni alinătoare
pe sicriu, —
serile şi stelele,
apele şi ţarina,
livezile şi nourii

să-mi șoptească.

Pământ, fratele soarelui,
deschide-ți brațele de piatră,
pământ, prietenul luceafărului,
în ce afund nepătruns
pe Dumnezeu L-ai ascuns?

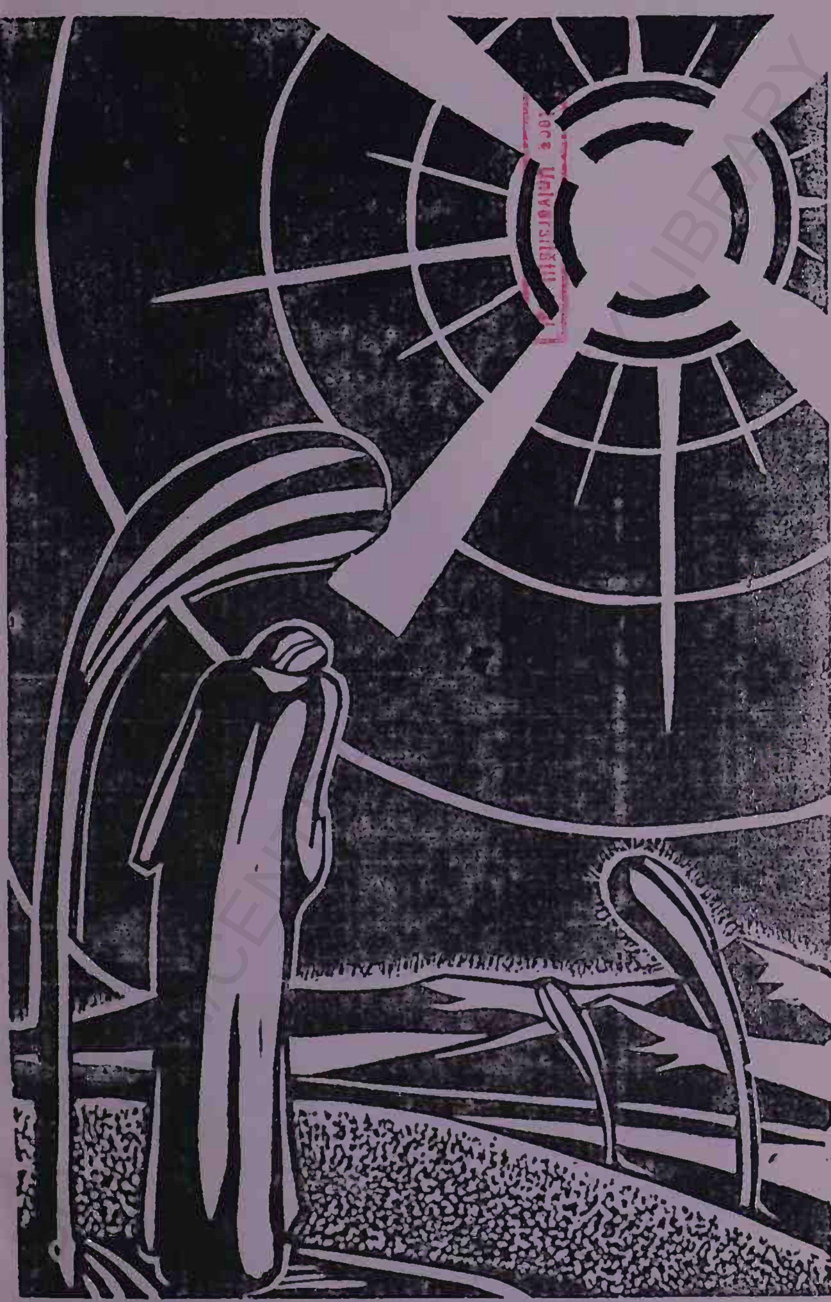
Dece, însă, mi-i teamă,
moarte, mamă?

Dece negurile se risipesc
pentru un întuneric împărătesc?

E, Doamne, totuși, prea curând.
Mi-i rușine cum luceferii m'aud plângând.

IX.

Pentru tine nu mă pot ruga, frate întuneric.
Lumina s'a făcut sânge; soarele, povară.
Eu te-aud din pământ, gemând, —
te-ascult sub pietre, dobândit seară.
Ca nişte păsări de aur, mânile mele
te-ar îmbrăţişa, un strigăt unic de stele,
ca glasul Domnului nostru, din stejari.
Eu ştiu unde e adâncul tău, frate întuneric,
stăpânul corbilor, al pajerelor,
al miorilor negri, al ceţurilor, al ulilor.
Sufletul meu e ca un argint întunecat,
numai fără voie, deci fără păcat.
Cine te-ascultă de veacuri, decât soarele,
când noaptea curge din inimă, ca peste-o vale?
Ţărmul, unde vin la domnia strigoilor
mânile noastre, desfăşoară o calmă uitare.
Ingenunchiază la fruntea ta de luceafăr,
întunecimi, duhul fără sfârşit al mormintelor.
Părinţii noştri unde s'au dus, fără uitare,
par'c'ar fi fost nişte neguri?
Dece, când ar, aud gemând
pământul fără lacrimă?
Dacă nu mă pot ruga pentru tine,
eu voiu plânge la tâmpla lui Dumnezeu,
cum stă soarele, acasă.
Mânile tale amiroasă
a sulfină şi-a pas de înger cu lumină, frate întuneric.
Eu sunt bun pentru cine
stă aproape de tine, ca o cruce, care
s'a'ntunecat de prea mult soare.

X.

Şi-acuma, Doamne, am rămas cu Tine
să stau de vorbă. Inima-mi tresare,
iar glasu-mi scade şi-i atât de bine,
că'n răsuflarea Ta de-albastră glie
mă simt ca păcuraru'n dulcea înserare,
când somnul ni-i prieten şi'n cărare
dulăii îl aşteaptă cu lătrat de bucurie.

Ca aburul pe codri, zarea
uşor se pierde prin fereastră;
aleargă'n mirişti depărtarea
şi'n frunze-i seara iar albastră.

Curând va'ncepe toamna fumurie. . .
Răcoarea serii aspre mă'nfioară
şi-i'n aer ca şi când o liturghie
s'ar pregăti. Vrea robul Tău să moară,
Doamne.

Vrea'n arbori iar să treacă, iar în grâne
să circule, spre lauda Ta, şi'n rouă
să-şi aburească răsuflarea, pâne
să-i fie inima, ca'n două
să i-o frângi.

Pătrund de-acum'apropierea
de floare-a frunţii Tale înstelate,
de-acuma inima, ce'n pieptu-mi slab mai bate,
e-a Ta — şi-a Ta e şi tăcerea
ce-mi urcă umerii cu aripi de eternitate.

Odaia, Doamne, plină-i de tămâie
şi, când veştmintele-Ţi adie
ca vântul slobod la câmpie,
Te simt trecând prin grâie
şi prin veşnicie.

Mi-i ca şi cum m'ar fi'nserat frunzişul
pădurilor de fagi, cu cerbi sfioşi în ele;
sunt seară eu, iar Tu eşti luminişul,
în care-am semănat câmpii întregi de stele.

E-un somn al ţărilor înalte,
pe care nimeni nu-l mai ştie,
că Dumnezeu s'a dus în veşnicie,
iar eu la celelalte.

Din mine ţară am crescut,
azururi leneşe pe-a mărilor singurătate;
pădure-am fost şi n'am crezut —

şi hat de ţarini nearate.

Imi ştie mineralul boarea gurii,
mă poartă apa'n glii legănătoare;
la fruntea-mi, care-i ploi de soare,
nicicând n'abate umbra stearpă a pădurii.

Oare suntem altceva decât o seară —
sau amiază, în care Dumnezeu
stăpâneşte, şi nu sună mai clară
inima, atunci, de sângele mereu?

E sufletul unora crin subţire
de-argint cu fulguiri albastre de ninsoare,
al altora — o albă mănăstire,
cu turle svelte, cari tălăzuiesc la soare.

Văzut-am rânduindu-Ţi casă
mezinii — trupul Tău de foc
să stea'nlăuntru bine, ca'n mătasă,
iar lumea se mira de unde
răsare-atâta busuioc
şi boarea lui dece-o pătrunde.

Dar eu m'am ostenit cărare
uşorului Tău pas şi, totuşi, greu, —
şi mult m'am bucurat că sufletul, prin care
— ca'n veşnicie — trece Dumnezeu,
a fost cădere'n lut şi'n timpuri înălţare.

Păşeşte, Doamne, pe cărarea mea umilă
şi codrii Ţi-or ieşi în cale,
să-mi spună, filă după filă,
istoria vieţii Tale,
iar dimineaţa, de-i ajunge'n rai
cu mine — ne'nsemnat grăunte! —
aşează-mi, Doamne, sufletu'ntre scai —
lumina lor să-mi sângere pe frunte.

EPILOG

LUPTA ÎNGERULU CU SATANA
ADORMIREA LUI FRANCISC DIN ASSISI
MASCA

I.

Apoi a venit curtea cerească, căci numai îngerii se mai lăsau la el, seara — şi albinile, iar toamna era lungă şi frumoasă. Dumnezeu s'a dus în toate bisericile din lume. Clopotele sunau fără auz, în pământ, moartea venea sfioasă, făcându-i legământ gingaş, de mătasă, pentru suflet. Ingerul cu paza l-a îndemnat pe Satana şi a început o luptă, care-a durat până târziu noaptea.

2

Francisc a adormit aproape de soare. Moartea i-a intrat uşor prin porţile ochilor, căci ei erau curaţi, deşi fără lacrimă.

3

Oamenii spuneau că nu mai trebuie soare pe cer, căci faţa lui Francisc luminează îndestul, şi pentru luceafărul de mai sus de soare.

*

ÎN ASSISI A FOST MARE BUCURIE.

CUPRINSUL
C E L O R
Z E C E
C U V I N T E

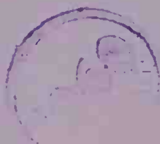
ERRATA

Să se citească

la pag. 13, vers. 17 : *au aprins* în loc de *au prins.*
„ „ 24, „ 5 : *umezeala* „ „ „ *umezeală.*
„ „ 24, „ 7 : *stejarilor* „ „ „ *strejarilor.*

ŢARA ŞIPENIŢULUI
apare
sub îngrijirea domnilor
Pompei Atanasiu, Teofil Lianu,
Constantin Iacob şi Cicerone Mucenic

LEI 30

Legătoria Bibliotecii Universității Iași
20 MART. 1937